

ARMATA ROMÂNĂ – STUDII ISTORICE

Colonel (r.) prof. univ. dr. Petre OTU

Istoriografia militară românească s-a constituit ca disciplină la mijlocul secolului al XIX-lea, în contextul refacerii forțelor militare ale țării și al luptei pentru unitatea națională. Și aceasta nu întâmplător, deoarece generația pașoptistă și cea a unirii a văzut în oștire un instrument al redeșteptării naționale. O spune cât se poate de clar Nicolae Bălcescu, întemeietorul acestei discipline: „Țara românilor, de își va recăpăta vreodată rangurile ce a avut între popoarele Europei, aceasta o va fi ea datorare mai mult regenerației vechilor ei instituții ostășești”. Viziunea marelui istoric, mesianică, optimistă, reprezenta, în primul rând, un apel la adâncirea cunoașterii tradițiilor militare ale românilor, pe baza cărora să se purceadă urgent la întărirea organismului ostășesc.

În lipsa unor instituții specializate, ce s-au înființat mai târziu, respectiv la începutul secolului al XX-lea, această sarcină foarte complexă a revenit cu deosebire revistelor militare. Din acest punct de vedere, revista „România Militară”, apărută, precum se știe, la 15 februarie 1864, a realizat o operă de pionerat. Inițiatorii publicației, cadre tinere ale celei dintâi promoții a școlii militare, înființată de domnitorul Barbu Știrbei, parte dintre ei cu studii în străinătate, erau convinși de necesitatea unei intense activități teoretice în domeniul militar. De altfel, revista era definită ca având un profil de „știință, artă și istorie militară”. Colectivul redacțional preciza că un obiectiv important era acela de „a aduna și a cerceta instituțiile vechi militare ale patriei, instituții ce ne-au făcut atâtea veacuri gloria României...”.

În cei 155 de ani de existență, revista „România Militară” și continuatoarea ei de astăzi, „Gândirea Militară Românească”, au onorat, cu „asupra de măsură”, obiectivul de a cerceta istoria militară românească.

Cine parcurge publicația, de la începuturi și până astăzi, poate constata varietatea subiectelor de istorie militară, mergând de la epoca veche la cea denumită îndeobște „imediată” sau „recentă”. Mai este de semnalat faptul că nu s-au ocolit temele de istorie universală, ceea ce denotă că revista a promovat un principiu fundamental al analizei istorice, și anume acela că, numai integrată în universalitate, istoria națională, inclusiv dimensiunea sa militară, poate fi înțeleasă la adevăratele dimensiuni.

*P*lecând de la aceste idei generale privind rolul și locul istoriei militare în profilul editorial al revistei „Gândirea Militară Românească”, salut inițiativa Colectivului redacțional de a publica o ediție specială în care sunt prezentate secvențe din istoria armatei române. Ea conține parte din comunicările prezentate la Secțiunea de istorie militară din cadrul Conferinței internaționale: „Securitatea și apărarea între istorie, teorie și politici publice” (6-7 noiembrie 2019), organizată de Statul Major al Apărării în contextul împlinirii a 160 de ani de la crearea acestei structuri esențiale pentru profilul organismului militar românesc și a 155 de ani de existență a revistei „Gândirea Militară Românească”.

Subiectele incluse în ediția specială a revistei sunt diverse, pornind de la organizarea Marelui Cartier General și a Marelui Stat Major în timpul campaniei armatei române din anii 1918-1919 până la creionarea portretelor unor lideri militari mai puțin cunoscuți publicului larg, precum: generalul de brigadă Gheorghe Dabija, generalul Ioan Dumitrache, generalul Alexandru Ioanițiu, generalul aviator Alexandru Sabini. Articolele ce compun sumarul revistei oferă, astfel, cititorului detalii interesante privind tradiția și istoricul armatei române în prima jumătate a secolului trecut, scoțând în evidență nivelul leadershipului militar corespunzător respectivei perioade.

Din lectura articolelor se desprinde ca idee de bază faptul că, în evoluția ei, armata română a trecut prin diferite stadii organizatorice

și de pregătire, cu o vădită tendință de diversificare a specialităților și a genurilor de arme. Armata română nu a fost, așa cum nu este nici în prezent, un sistem rigid, static, ci s-a dezvoltat în raport atât cu evoluția generală a țării de la un anumit moment istoric, precum și în raport cu dinamica sistemelor de arme și realitatea câmpului de luptă generată de permanenta revoluție tehnologică.

În concluzie, vă invit la lectură, pentru a descoperi informații și interpretări relevante asupra unei problematici de real interes științific pentru toți cei interesați de trecutul militar național! Nu în ultimul rând, adresez felicitări atât autorilor, pentru travaliul și contribuțiile lor notabile, cât și redacției revistei „Gândirea Militară Românească”, pentru inițiativă, care reflectă consecvență și determinare în materializarea unui obiectiv asumat încă de la începutul publicației.

